

**СПРАВА «СОРОКІН ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF SOROKIN v. UKRAINE)**

(Заява № 3450/09)

Стислий виклад рішення від 18 грудня 2018 року

Заявник звернувся до суду з позовом до Фонду соціального страхування (далі — Фонд) про відшкодування шкоди у зв'язку з травмою, отриманою в результаті нещасного випадку на виробництві. Держинський міський суд частково задовольнив позов заявника. Заявник та Фонд подали апеляційні скарги на це рішення.

Апеляційний суд Донецької області розглянув апеляційну скаргу Фонду, відхилив її у зв'язку з необґрунтованістю та залишив рішення суду першої інстанції без змін. В ухвалі апеляційного суду скарга заявника не згадувалася, а лише зазначалось, що заявник та його представник заперечили проти апеляційної скарги Фонду під час засідання та просили суд її відхилити.

Заявник оскаржив це рішення до Верховного Суду України зазначивши, що подавав апеляційну скаргу на рішення суду першої інстанції, проте коли він прибув на засідання апеляційного суду, виявилось, що його апеляційна скарга була загублена, у зв'язку з чим його доводи не були розглянуті судом.

Не розглянувши аргументи заявника, Верховний Суд України відмовив у задоволенні його касаційної скарги, вказавши, що справа не може бути переглянута у касаційній інстанції, оскільки заявник особисто не подав апеляційну скаргу на рішення суду першої інстанції.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за пунктом 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на несправедливість провадження у його справі, оскільки Верховний Суд України відмовив у розгляді його касаційної скарги на помилковій підставі, що він попередньо не подав апеляційну скаргу на рішення суду першої інстанції.

Розглянувши скарги заявника, Європейський суд зазначив, що Верховний Суд України взагалі не розглянув аргументи заявника, встановивши натомість, що він уперше оскаржив рішення суду першої інстанції. За відсутності будь-якого додаткового пояснення Верховного Суду України яким чином він дійшов цього висновку, незважаючи на протилежні аргументи, висунуті заявником у його касаційній скарзі, Європейський суд вказав, що цей висновок був результатом явної помилки Верховного Суду України.

Таким чином, Європейський суд дійшов висновку, що Верховний Суд України не забезпечив заявнику справедливого судового розгляду, гарантованого пунктом 1 статті 6 Конвенції, а отже було порушено зазначене положення.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;
3. *Відхиляє* вимогу заявника щодо справедливої сатисфакції.»